

روز جهانی زنان کارگر

/ و. ای. لنین /

باز نویسی توسط وبلاگ قادر

<http://ghaader.blogfa.com/post-99.aspx>

مراد بلشویسم و انقلاب اکتبر روسیه جلب همان ستم‌دیده‌ترین افراد مردم در تحت رژیم سرمایه داری به سیاست است. آنان به وسیله‌ی سرمایه داران در حکومت سلطنتی و همچنین جمهوری دموکراتیک بورژوازی، ستم دیده، فریب خورده و غارت شده‌اند. تا زمانی که مالکیت خصوصی بر زمین و کارخانه‌ها وجود داشت این ستم و این فریب و غارت ثمره‌ی کار مردم به وسیله‌ی سرمایه داران، غیر قابل اجتناب بود.

جوهر بلشویسم و قدرت شوروی در افشای کذب و ریای دمکراسی بورژوازی و الغای مالکیت خصوصی بر زمین و کارخانه‌ها و تمرکز تمام قدرت دولتی در دست توده‌های کارگر و استعمار شده است. کار ساختمان جامعه‌ی نوین، وارد کردن این توده‌ها به سیاست است. کار آسانی نیست: توده‌ها توسط سرمایه داری، ستم‌دیده و پایمال شده‌اند اما راه دیگری برای رهایی از بردگی مزدی و انقیاد سرمایه داری وجود نداشته و نمی‌تواند وجود داشته باشد.

اما بدون جلب زنان به سیاست، شما نمی‌توانید توده‌ها را به سیاست جلب کنید. زیرا نیمه‌ی مونث نسل بشری تحت رژیم سرمایه داری بطور مضاعف ستم می‌برد. زنان کارگر و دهقانان به وسیله‌ی سرمایه ستم می‌بینند اما بالاتر از همه حتی در دمکراتیک‌ترین جمهوری بورژوازی آنان اولاً از بعضی حقوق به دلیل نابرابری قانونی با مردان محرومند، ثانیاً – و این مسئله‌ی اصلی است – آنان در «انقیاد خانه» بوده و به صورت «بردگان خانه‌گی» باقی می‌مانند، زیرا کار پر زحمت و بسیار پست و کمرشکن و تحمیق‌کننده‌ی آشپزخانه و خانواده را متحمل می‌شوند.

هیچ حزب یا انقلابی در جهان هرگز رویای فرود آوردن چنین ضربه‌ی عمیقی را به ریشه‌های ستم و نابرابری زنان مانند آنچه که شوروی و انقلاب بلشویکی انجام می‌دهد در سر نپروراند است. اینجا در روسیه‌ی شوروی اثری از نابرابری در قوانین بین مردان و زنان باقی نمانده است. قدرت شوروی تمام نابرابری‌هایی را که در قوانین در باره‌ی خانواده، ازدواج و فرزندان وجود داشت و خصوصاً نفرت‌انگیز، فرومایه و ریاکارانه بود از میان برداشت.

این تنها نخستین گام برای آزادی زن است. اما هیچ یک از جمهوری‌های بورژوازی حتی دمکراتیک‌ترین آنها هم جرات برداشتن این گام نخست را نیز نداشته است. دلیل این امر احترام به «مالکیت خصوصی مقدس» است.

دومین و مهم‌ترین گام الغای مالکیت خصوصی بر زمین و کارخانه‌ها است. این مسئله، و تنها این مسئله راه را برای آزادی کامل و واقعی زنان یعنی آزادی زن از «برده‌گی خانه‌گی» از طریق انتقال خانه‌داری حقیر فردی به خدمات خانه‌گی وسیع اجتماعی شده می‌گشاید.

این تحول سختی است، زیرا مستلزم تغییر شکل ریشه‌دارترین، کهنه‌ترین، کوتاه نظرانه‌ترین و سخت‌ترین «نظم» (اگر بگوییم بی‌شرمی و توحش، به واقعیت نزدیکتر است) می‌باشد.

اما تحول آغاز گردیده و حرکت شروع شده است، ما در راه نوینی قدم گذاشته‌ایم.

بنابراین در این روز جهانی زنان کارگر، مجالس بی‌شمار زنان کارگر در تمام کشورهای جهان به روسیه‌ی شوروی که برای اولین بار به این وظیفه‌ی بی‌مانند و بسیار سخت اما بزرگ، وظیفه‌ای بزرگ در حد جهانی و حقیقتاً آزاد کننده دست زده است درود خواهند فرستاد. ندهای نیروبخشی از ما خواهند خواست که جسارت خود را در برابر واکنش بی‌رحمانه و غالباً وحشیانه‌ی بورژوازی از دست ندهیم. هر قدر که یک کشور بورژوازی «آزادتر» و «دمکراتیک‌تر» است، طغیان گروه‌های سرمایه داران آن علیه انقلاب کارگران وحشیانه‌تر می‌باشد. جمهوری دمکراتیک ایالات متحده

آمریکای شمالی نمونه‌ی این مسئله است. اما توده‌های کارگران بیدار شده‌اند. توده‌های خفته و خواب‌آلوده و بی‌تحرک در آمریکا و اروپا و حتا آسیای عقب افتاده بالاخره توسط جنگ امپریالیستی بپا خاسته‌اند.

هیچ چیز نمی‌تواند امواج آزادی خلق‌ها را از یوغ امپریالیسم و آزادی مردان و زنان زحمتکش را از یوغ سرمایه متوقف سازد. این مسئله توسط ده‌ها و صدها میلیون تن از زنان و مردان زحمتکش در شهر و روستا به پیش می‌رود. به همین دلیل است که امر آزادی کار از یوغ سرمایه در سرتاسر جهان پیروز خواهد شد.

چهارم مارس ۱۹۲۱ ، مجموعه آثار ، جلد ۳۲ / ضمیمه‌ی پرآودا، شماره‌ی ۵۱، ۸ مارس ۱۹۲۱